

Arrest

**nr. 341 877 van 25 februari 2026
in de zaak RvV X / XI**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Hugues DOTREPPE
Avenue de la Couronne 88
1050 BRUXELLES**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jemenitische nationaliteit te zijn, op 23 februari 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 10 februari 2026 houdende een overdrachtsbesluit (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. DOTREPPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Jemenitische nationaliteit te zijn, dient op 19 januari 2026 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden. Hij legt daarbij geen identiteits- of reisdocumenten voor.

1.2. Op 23 januari 2026 wordt verzoeker gehoord in het kader van de toepassing van de Verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening).

1.3. Op 26 januari 2026 richten de Belgische overheden een terugnameverzoek aan de Duitse en Nederlandse overheden. De Duitse overheden stemmen op 28 januari 2026 in met het terugnameverzoek, op grond van artikel 18 (1) d van de Dublin III-Verordening.

1.4. Op 10 februari 2026 neemt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie een besluit tot overdracht van verzoeker aan Duitsland. Dit is de bestreden beslissing, die op 13 februari 2026 ter kennis is gebracht van verzoeker, en die als volgt gemotiveerd is:

“(…)

Overdrachtsbesluit

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: wet van 15 december 1980),

wordt aan de heer (1), die verklaart te heten(1):

naam: A.-E.

voornaam: Q. Y. A.

geboortedatum: (...)2000

geboorteplaats: Sana'A

nationaliteit: Jemen (Rep.)

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

Betrokkene wordt overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat Duitsland.

Betrokkene wordt vastgehouden te Centrum Caricole om de overdracht aan Duitsland uit te voeren.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Duitsland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 en van artikel 18(1)d van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer A.-E., Q. Y. A., verder de betrokkene, die staatsburger van Jemen verklaart te zijn, diende op 19.01.2026 een verzoek om internationale bescherming in bij onze diensten. De betrokkene legde daarbij geen identiteits- of reisdocumenten voor. De betrokkene verklaart een foto van zijn paspoort op zijn gsm te hebben. Hij stelt dat zijn origineel paspoort in Duitsland bij een vriend ligt. Hij verklaart dat zijn identiteitskaart misschien in Jemen ligt.

Zijn vingerafdrukken werden genomen en verzonden naar de centrale gegevensbank van Eurodac teneinde te worden vergeleken met de vingerafdrukken die in dat systeem met toepassing van artikel 9 en 14 van Verordening 603/2013 werden opgeslagen.

Dit onderzoek leidde tot een treffer die aantoont dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen vanwege het indienen van een verzoek om internationale bescherming in Duitsland op 09.11.2022 en in Nederland op 14.11.2022.

De betrokkene werd in verband met zijn verzoek om internationale bescherming gehoord op 23.01.2026. De betrokkene verklaart wettelijk gehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. Zijn echtgenote bevindt zich niet in de lidstaten en vergezelt de betrokkene niet in het verzoek om internationale bescherming in België.

De betrokkene verklaart dat zijn moeder en twee meerderjarige zussen zich in België bevinden. Hij stelt daarnaast een meerderjarige broer in Nederland en een meerderjarige zus in Spanje te hebben. De betrokkene verklaart Jemen verlaten te hebben in december 2021 en tot september 2022 in Egypte verbleven te hebben. Hij stelt vervolgens minder dan een week in Rusland geweest te zijn. Hij stelt daarna twee maanden in Wit-Rusland geweest te zijn. Naar eigen zeggen reisde hij in november 2022 door Polen naar Duitsland. Hij stelt op 08.11.2022 of 09.11.2022 in Duitsland aangekomen te zijn. De Eurodac-resultaten tonen aan dat de betrokkene op 09.11.2022 een verzoek om internationale bescherming in Duitsland indiende. De betrokkene stelt op 13.11.2022 in Nederland aangekomen te zijn. Volgens de Eurodac-resultaten diende de betrokkene een verzoek om internationale bescherming in op 14.11.2022 in Nederland. Hij stelt eind april 2023 terug naar Duitsland gereisd te zijn. Hij verklaart vervolgens in december 2025 terug naar Nederland gereisd te zijn. De betrokkene verklaart op 18.01.2026 van Nederland naar België gereisd te zijn. Op 26.01.2026 werden de Duitse en Nederlandse instanties verzocht de betrokkene terug te

nemen. Op 28.01.2026 stemden de Duitse instanties met toepassing van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 in met de terugname van de betrokkene. De Duitse instanties verzoeken de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Hamburg (HAM). De betrokkene dient zich na de transfer aan te melden in het eerst aanmeldcentrum ("Erstaufnahmeeinrichtung") op volgend adres: EAE Neumünster, Haart 148, 24539 Neumünster. De Duitse instanties geven de volgende alissen voor de betrokkene: A.-A., Q. Y. A./ Jemen. Op 03.02.2026 ontvingen onze diensten een weigering van de Nederlandse instanties. Ze stellen dat de betrokkene op 14.11.2022 een verzoek om internationale bescherming in Nederland indiende. Ze stellen dat de Duitse instanties op 10.01.2019 instemden met de terugname van de betrokkene op basis van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013. Ze stellen dat de betrokkene aan Duitsland werd overgedragen op 03.03.2023. De betrokkene is in Nederland gekend als: A., Q. Y. A. °13.11.2000/Jemen.

Artikel 3(2) van Verordening 604/2013 stelt dat indien op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk is voor de behandeling ervan.

Voorafgaand aan zijn verzoek in België vroeg de betrokkene internationale bescherming in Duitsland. Hij verliet het grondgebied van de lidstaten niet en is niet in het bezit van een door een lidstaat afgegeven verblijfstitel.

De Duitse instanties erkennen ten overstaan van België hun verantwoordelijkheid en hun verplichting de betrokkene terug te nemen conform artikel 18(1)d van Verordening 604/2013. Gelet op het bovenstaande zijn we van oordeel dat de verantwoordelijkheid ontegensprekelijk berust bij Duitsland.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het HvJ-EU oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Duitsland is partij bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Duitse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen die voortvloeien uit het Verdrag van Genève en het EVRM.

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Duitsland sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd de betrokkene gevraagd naar de specifieke reden(en) waarom hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België. Verder werd er ook gevraagd of de betrokkene omwille van omstandigheden van opvang en/of behandeling bezwaar heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. De betrokkene stelt een verzoek om internationale bescherming in België ingediend te hebben omdat zijn moeder in België is. De betrokkene uit bezwaar tegen een overdracht aan Duitsland omdat hij er een negatieve beslissing ontving.

Het komt betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn asielaanvraag dient te worden behandeld. Dat de betrokkene naar België kwam omdat zijn moeder hier is, doet geen afbreuk aan de verantwoordelijkheid van Duitsland. Verordening 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat.

Wat betreft de verklaringen dat zijn moeder zich in België bevindt (DVZ, vraag 13 & 21) dient te worden opgemerkt dat betrokkene wettelijk gehuwd en meerderjarig is. Betrokkene maakt als dusdanig geen deel uit van het gezin van zijn moeder, zoals bepaald in de definitie van gezinsleden in art. 2.g van de Dublin-III-Verordening. Op basis van het voorgaande en rekening houdende met het expliciete terugnameakkoord van de Duitse autoriteiten is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening derhalve niet aan de orde.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013– de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke Lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere Lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Duitsland verantwoordelijk werd voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene en dat Duitsland België niet vroeg het verzoek van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We benadrukken hierbij dat de tussen betrokkene en zijn moeder bestaande familierelatie niet onder de bepalingen valt van bovenstaande artikels, cfr. "kind, broer, zus of ouder". Het kan uiteraard aangenomen worden dat een integratie bevorderd kan worden door het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België te behandelen, toch weegt dit element niet zwaar genoeg om een afdoende afhankelijkheidsband aan te nemen of om desbetreffend over te gaan op een toepassing van artikel 16(1) van Verordening 604/2013.

De betrokkene geeft zelf aan dat zijn moeder reeds een negatieve beslissing ontving en dus geen legaal verblijf in België heeft. Het vragen van internationale bescherming om bij zijn moeder te kunnen blijven wordt gezien als een oneigenlijk gebruik van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Deze procedure heeft immers tot doel om met de toepassing van de Vluchtelingenconventie van Genève bescherming te bieden aan mensen die hun land omwille van een gegronde vrees voor vervolging, zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie van Genève, zijn ontvlucht en dit omwille van één van de motieven van de Vluchtelingenconventie of om mensen bescherming te bieden die in hun land van herkomst een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Gezinshereniging is een mogelijkheid voor personen die een wettelijk statuut hebben in een lidstaat.

Het dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

We wensen aan te geven dat de Duitse instanties instemden met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013: “de lidstaat is verplicht (...) d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. Dit betekent dat zijn verzoek het voorwerp was van een afwijzing en de betrokkene een uitspraak kreeg over zijn verzoek.

Daarnaast verwijzen we ook naar artikel 18(2) van Verordening 604/2013: “In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU”. De betrokkene zal na overdracht in Duitsland een nieuw verzoek kunnen indienen en nieuwe elementen kunnen aanvoeren. De betrokkene zal daarbij ook gemachtigd zijn te verblijven in Duitsland als verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Op basis van de elementen van het dossier zijn er geen redenen om aan te nemen dat de in Duitsland ingediende verzoeken door de betrokkene niet op een objectieve en zorgvuldige manier aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.

Duitsland onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is bijgevolg geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Duitsland “indirect refoulement” impliceert merken we op dat Duitsland partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951 en bij het EVRM en er bijgevolg kan van worden uitgaan dat de Duitse instanties zich houden aan hun verplichtingen inzake “non-refoulement”.

Het indienen van een asielverzoek impliceert niet automatisch dat de betrokken(en) een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat betrokkene na een eventuele afwijzing van een asielaanvraag op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en desgevallend een bijhorende maatregel van bewaring, betekent niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet afdoende respecteren.

Met betrekking tot deze aangehaalde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Duitsland dient te worden opgemerkt dat deze aangehaalde reden geen betrekking heeft op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Duitse autoriteiten. Het loutere feit dat de asielaanvraag van betrokkene werd afgewezen betekent niet automatisch dat er sprake is van “een niet correcte of onmenselijke behandeling” en bewijst geen inbreuk op de bovenstaande internationale en Europese regelgeving. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Duitsland dan ook geen concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees voor een schending van art.3 van het EVRM die niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene of niet gestaafd is met concrete feiten volstaat geenszins. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. De betrokkene moet aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Duitsland een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM. De door betrokkene aangehaalde reden van verzet tegen een overdracht naar Duitsland, zijnde dat zijn asielaanvraag daar werd afgewezen kan niet worden beschouwd als een ernstig vermoeden

van of reëel risico op blootstelling aan een schending en bijgevolg is dit geen reden voor België om af te zien van een overdracht naar Duitsland.

Duitsland ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het EVRM en er is geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

We wensen desbetreffend op te merken dat indien betrokkene van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Duitse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties. Daarnaast wijzen we er op dat voor zover een verzoeker voor internationale bescherming van mening mocht zijn dat een door de Duitse instanties genomen beslissing in strijd is met artikel 3 van het EVRM, het non-refoulementbeginsel of andere verdragsverplichtingen hij dit kan aanklagen bij de bevoegde instanties of het EHRM. Zo kent Duitsland onafhankelijke beroepsinstanties.

In het rapport over asiel en internationale bescherming in Duitsland van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Duitsland (Lena Riemer, Lea Rau and Ronith Schalast "Asylum Information Database - Country Report : Germany" – 2024 update, laatste update in 16.06.2025, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/germany>, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) wordt gesteld dat personen die in het kader van een Dublinprocedure naar Duitsland worden teruggestuurd geen moeilijkheden ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure om internationale bescherming aan te vragen. (AIDA-rapport pagina 81, There have been no reports of Dublin returnees facing difficulties in re-accessing an asylum procedure or facing any other problems after having been transferred to Germany.).

Als ze al asiel hadden aangevraagd in Duitsland, zijn ze meestal verplicht om terug te keren naar het gebied waaraan ze waren toegewezen tijdens de voormalige asielprocedure in Duitsland. Als hun aanvraag al was afgewezen door een definitieve beslissing, is het mogelijk dat ze bij terugkeer naar Duitsland in preuitzettingsdetentie worden geplaatst (AIDA-rapport, pagina 81).

De wet definieert een volgend verzoek (Folgeantrag) als elke aanvraag die wordt ingediend nadat een eerdere aanvraag is ingetrokken of definitief is afgewezen. In het geval van een volgend verzoek voert de BAMF een preliminair onderzoek over de ontvankelijkheid van het verzoek. Enkel wanneer bepaalde voorwaarden voldaan zijn, krijgt de verzoeker opnieuw de legale status van verzoeker en het verzoek om internationale bescherming zal onderzocht worden in de reguliere asielprocedure (AIDA-rapport, pagina 123-124).

Volgens het AIDA-rapport hebben verzoekers om internationale bescherming recht op opvang vanaf het moment dat ze om internationale bescherming verzoeken en dit zolang hun procedure loopt (AIDA-rapport, pagina 155). Het rapport vermeldt dat de levensomstandigheden van de opvangvoorzieningen kunnen verschillen van centrum tot centrum en dat ze het voorwerp van kritiek kunnen zijn. In 2022 gingen de omstandigheden in de Duitse opvangcentra in het algemeen achteruit door overbevolking die grotendeels een gevolg was van de oorlog in Oekraïne en de situatie in Afghanistan, ondanks een daling van het aantal verzoeken bleef deze situatie bestaan in 2024 en begin 2025 (AIDA-rapport pagina 177, The living conditions in many initial reception centres have been criticised by asylum seekers, volunteers and NGOs). Ondanks de daling in het aantal verzoeken blijven de voorzieningen voor noodopvang die in 2022 in gebruik werden genomen noodzakelijk om iedereen van opvang te kunnen voorzien omwille van een moeilijke doorstroom naar lange-termijn opvang in de deelstaten. Er is ook nog een uitbreiding voorzien van 1000 plaatsen in containers in de loop van 2026 (AIDA-rapport pagina 170-171). We zijn van oordeel dat bovenstaande niet leidt tot het besluit dat de Duitse opvangvoorzieningen dermate structurele tekortkomingen kennen dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We beamen dat het AIDA-rapport kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Duitsland. We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Duitse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Het AIDA-rapport leidt niet tot het besluit dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen in Duitsland dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Duitsland worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op

blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De aanwezigheid van een tolk tijdens het interview is wettelijk vereist. De BAMF werft zijn eigen tolken op freelance basis. Wat betreft interviews kunnen verzoekers in principe vragen of de tolk van een specifiek geslacht kan zijn (AIDA-rapport, pagina 53).

De wet voorziet in de mogelijkheid van een beroep tegen de beslissing in eerste aanleg in de reguliere procedure (AIDA-rapport, pagina 55). Tijdens de eerste instantieprocedure bij het BAMF kunnen verzoekers worden bijgestaan door een advocaat, maar zij hebben geen recht op gratis juridische hulp, dus moeten ze op deze fase zelf de kosten van hun advocaat betalen. Sinds 2019 wordt systematische begeleiding aangeboden aan verzoekers. Volgens de wet heeft elke aanvrager recht op gratis advies over de asielprocedure in overeenstemming met Sectie 12a van de Asielwet, dat wordt verleend door erkende instanties (voor details en uitvoering in de praktijk, zie Informatie voor verzoekers en toegang tot NGO's en UNHCR). Vanaf 1 januari 2023 zijn de regels met betrekking tot begeleiding hervormd en omvat dit nu de hele asielprocedure totdat er een definitieve beslissing is, inclusief beroepsbesluiten, en dus advies over juridische middelen tegen asielbeslissingen (AIDA-rapport, pagina 60).

Het AIDA-rapport stelt dat verzoekers in detentie geplaatst kunnen worden ten behoeve van de procedure (AIDA-rapport, pagina 204). Overeenkomstig de betekenis van de Duitse wet wordt detentie alleen opgelegd zodra een asielaanvraag definitief is afgewezen of in het kader van een Dublin-overdracht. Echter, met de inwerkingtreding van de Wet op de Verbetering van Uitzettingen op 27 februari 2024, kunnen asielaanvragers nu worden gedetineerd als er redenen voor detentie van toepassing zijn op het moment dat zij hun aanvraag indienen. Dit is met name relevant voor gevallen waarin personen een vervolgaanvraag indienen om een dreigende uitzetting te vermijden (AIDA-rapport, pagina 200). De maximale duur van pre-verwijderingsdetentie (Abschiebungshaft) is 6 maanden, met de mogelijkheid van verlenging tot in totaal 18 maanden als de persoon de verwijdering belemmert (AIDA-rapport, pagina 214). De nationale wetgeving biedt alleen basisregels voor detentiecentra. Als gevolg hiervan verschillen de omstandigheden sterk door het hele land. Gezondheidszorg in detentie wordt in het algemeen verstrekt volgens de bepalingen van de Wet op de Uitkeringen aan Verzoekers om internationale bescherming, die alleen in noodsituaties zorg voorziet (AIDA-rapport, pagina 218).

De betrokkene werd tijdens zijn persoonlijk gehoor gevraagd naar zijn gezondheidstoestand. De betrokkene verklaart geen gezondheidsproblemen te hebben.

De betrokkene legt tot op heden geen medische documenten of andere objectieve elementen voor die leiden tot het besluit dat in zijn geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

Het AIDA-rapport stelt dat hoewel de gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming zich de eerste 36 maanden beperkt tot 'noodzakelijke verzorging' voor acute ziektes of pijn de term 'noodzakelijke verzorging' niet werd gespecificeerd. Uiteindelijk blijkt uit de praktijk dat in Duitsland ook personen met chronische gezondheidsproblemen, die geen acute pijn of ziekte hebben, recht hebben op medische verzorging wanneer deze verzorging onontbeerlijk is om de gezondheid van de betrokken persoon te waarborgen (AIDA-rapport, pagina 191-192). In het algemeen varieert de praktijk met betrekking tot toegang tot gezondheidszorg tussen de deelstaten en soms tussen gemeenten. Een veelvoorkomend probleem in de praktijk wordt veroorzaakt door de noodzaak om een zorgverzekering voucher (Krankenschein) te verkrijgen (AIDA-rapport, pagina 192). Toegang tot behandeling voor personen met psychische problemen is beschikbaar voor vluchtelingen en begunstigden van subsidiaire bescherming onder dezelfde voorwaarden als voor Duitsers (AIDA-rapport, pagina 193).

De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate structurele tekortkomingen vertoont dat een overdracht aan Duitsland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Duitsland niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Duitsland niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

In verband met gezondheid wensen we ook te verwijzen naar artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van over te dragen personen, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van de betrokkenen kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in dit geval kan de nodige informatie betreffende gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring ("common health certificate"), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien. Verder verwijzen we in dit verband ook naar rechtspraak van het EHRM waarin wordt bevestigd dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië).

Verder merken we betreffende het arrest Hof van Justitie in zaak PPU C.K. v. Slovenië (C-578-16, 16.02.2017) op dat hierin wordt gesteld dat het niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. We wensen echter te benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat er sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken asielzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door de in de Dublin III-verordening bedoelde voorzorgsmaatregelen te treffen. We merken op dat er in dit geval geen sprake kan zijn van een onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand bij overdracht aan Duitsland en dat er in de vorm van het "common health certificate" kan worden voorzien in de nodige voorzorgsmaatregelen.

We merken in deze verder op dat de Duitse autoriteiten minstens 10 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene en zij op de hoogte gebracht zullen worden van beperkingen van de fysieke gezondheid van de betrokkene en bijkomende maatregelen die genomen moeten worden na de overdracht. Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Duitsland een reëel risico impliceert op een behandeling, die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Oostenrijkse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening 604/2013.

*De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.
(...)"*

1.5. Op 10 februari 2026 neemt de verwerende partij tevens een beslissing tot vasthouding.

1.6. Verzoekers overdracht aan de Duitse autoriteiten is voorzien voor 26 februari 2026.

2. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, er sprake moet zijn van een uiterst dringende noodzakelijkheid, een ernstig middel en een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, §1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Verzoeker bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Er zijn geen gegevens die dit dringend karakter onderuit halen. Integendeel, verzoekers overdracht aan de Duitse autoriteiten is voorzien voor 26 februari 2026. Het dringend karakter van de vordering wordt door de verwerende partij in haar nota ook niet betwist.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is bijgevolg voldaan.

2.3. De ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het, gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing en *a fortiori* tot de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan.

2.3.2. In een enig middel werpt verzoeker de schending op van de artikelen 3.2, 4, 5.6, 6, 10, 11, 16, 22 (7) en 26 van de Dublin III-Verordening, van de artikelen 51/4, 51/5, § 4, 71/3 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 4 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, van het voorzichtigheidsbeginsel en van het voorzorgsbeginsel. Hij voert tevens een manifeste appreciatiefout aan.

Hij ontwikkelt dit middel, opgedeeld in zes onderdelen, als volgt:

“Premier grief

La partie adverse décide que la Belgique n'est pas responsable de l'examen de la demande de protection internationale de la partie requérante mais bien L'Allemagne, que sa demande de protection internationale est en conséquence refusée, que la partie requérante doit être transférée en Allemagne ;

Alors que le règlement Dublin III prévoit en son article 26 ce qui suit :

[...]

L'article 51/5, §4 de la loi du 15 décembre 1980 prévoit quant à lui :

[...]

L'arrêté royal du 8 octobre 1980 prévoit en son article 71/3 :

[...]

En conséquence de l'ensemble de ces dispositions, une annexe 26quater est en principe composée de 3 décisions : une décision de refus de séjour, une décision d'ordre de quitter le territoire et une décision de reconduite à la frontière ;

en outre, le modèle de l'annexe 26 quater est celui repris en annexe 3 du recours (https://dofi.ibz.be/sites/default/files/2024-11/Annexe%2026quater_2024.pdf);

L'acte attaqué consiste en une décision de « transfert », qui comporte la mention « annexe 26quater » mais ne correspond pas totalement au modèle figurant dans ladite annexe de l'arrêté royal du 8 octobre 1981, notamment dans son intitulé ;

La décision entreprise :

-Ne mentionne pas d'informations relatives à la mise oeuvre du transfert et comporte, si nécessaire, des informations relatives au lieu et à la date auxquels la personne concernée doit se présenter si cette personne se rend par ses propres moyens dans l'État membre responsable conformément à l'art. 26 de la directive susvisée

- ne mentionne pas expressément d'ordre de quitter le territoire

- ne mentionne pas le nombre de jours dans lequel le requérant doit se présenter aux autorités allemandes (violation art. 51/5 de la loi du 15.12.1980)

- ne mentionne pas les motifs pour lesquels le ministre ou son délégué l'estime nécessaire

L'arrêté Royal du 08 octobre 1980 n'a pas été modifié en sorte que le modèle de l'annexe 26 quater intitulé « décision de refus de séjour avec ordre de quitter le territoire » doit être respecté au terme de son article 71/3;

En l'occurrence il faut en conclure que la décision entreprise viole les articles 51/5, §4 de la loi du 15 décembre 1980, 71/3 de l'arrêté Royal du 08 octobre 1980 et l'art. 26 de la directive 604/2013 ;

Il y a donc lieu d'annuler la décision entreprise ;

Second grief

Le requérant a déclaré avoir de la famille en Belgique, notamment sa mère et ses soeurs.

La décision précise toutefois que ces éléments n'ont pas été considérés comme suffisants pour faire application des clauses relatives au regroupement familial prévues par le Règlement Dublin III.

Au cours de son audition, le requérant a également fait état de difficultés psychologiques.

La motivation des décisions attaquées repose essentiellement sur des considérations générales et abstraites relatives au système d'asile allemand et au règlement Dublin III, sans procéder à un examen concret, individualisé et circonstancié de la situation personnelle du requérant. La partie adverse se contente de reproduire de longs développements standardisés relatifs à l'absence de 'défaillances systémiques' en Allemagne, sans démontrer en quoi ces considérations générales permettraient d'écarter tout risque réel et personnel dans le chef du requérant présentant des vulnérabilités psychologiques sérieuses et documentées, actuellement engagés dans un suivi médical en Belgique. Ces éléments imposaient un examen renforcé et individualisé, lequel fait manifestement défaut.

En effet, la décision manque de minutie sur ce point.

La partie adverse ne tient dès lors de facto pas compte de la vulnérabilité particulière du requérant.

Ses difficultés psychologiques ne sont pas contestées, mais examinées uniquement sur base d'hypothétiques soins qui pourraient être disponibles en Allemagne mais pas au regard d'une vulnérabilité particulière du requérant par rapport à son retour en Allemagne.

De plus, la jurisprudence constante exige non seulement l'existence théorique des soins, mais également leur **accessibilité effective, immédiate et continue**, en particulier dans le cadre d'un transfert Dublin. Le rapport AIDA Allemagne souligne que les demandeurs transférés sont fréquemment confrontés à des longs délais d'accès aux soins ; à des ruptures de suivi ; à une saturation des structures de prise en charge psychologique :

« [...] » (AIDA - Rapport pays Allemagne, mise à jour 2025, p.194- traduction libre)

Troisième grief

On soulignera le risque pour la santé de la partie requérante qui doit être garantie d'un suivi médical ininterrompu ;

Il y a donc un risque de violation de l'article 3 CEDH, envoyer le requérant sortant de violences dont il a fait l'objet et traumatisés en Allemagne sans garantie de prise en charge adéquate sur le plan médical et notamment psychiatrique et psychologique étant une violation de cette obligation;

Contrairement à ce qu'affirme la partie adverse, le rapport AIDA Allemagne le plus récent met en évidence des difficultés persistantes pour les demandeurs d'asile transférés dans le cadre du règlement Dublin, lesquels sont fréquemment confrontés à un hébergement collectif prolongé et à des obstacles dans l'accès effectif aux soins, en particulier aux soins psychologiques, ce qui expose les personnes vulnérables et les familles avec enfants à un risque réel de rupture de suivi médical : « [...] » (AIDA - Rapport pays Allemagne, mise à jour 2024, p. 178)).

« [...] » ; (Ibid. p. 181 traduction libre) « [...] » (Ibid. p. 181)

Il convient d'insister sur la situation de vulnérabilité extrême dans laquelle se trouve la requérante et son enfant mineur. Celui-ci est actuellement scolarisé en Belgique dans un établissement d'enseignement spécialisé, en raison de soucis médicaux avérés et dûment documentés par plusieurs rapports médicaux. L'enfant nécessite un encadrement éducatif et médical spécifique, continu et adapté, dont il bénéficie actuellement en Belgique. Or, un transfert vers l'Allemagne exposerait l'enfant à un risque sérieux de rupture de cette prise en charge spécialisée. A cet égard, le rapport AIDA Allemagne relève expressément que le droit allemand de l'asile ne prévoit aucune exemption automatique des enfants, y compris ceux présentant des besoins procéduraux particuliers ((AIDA - Country Report Germany, Update 2025, p. 116-118). , dans la décision attaquée, la partie adverse décide que l'Allemagne est responsable de l'examen de la demande d'asile de la requérante. Elle affirme qu'il n'y a aucune raison de déroger au règlement 604/2013. La partie défenderesse se fonde principalement sur les règlements et directives européennes ;

Elle affirme que selon ses sources le requérant sera pris en charge conformément à ses besoins spécifiques ;

au contraire de ce que la partie adverse prétend, le rapport AIDA 2025 rappelle les lacunes qui entachent le dispositif d'accueil allemand. Ces carences sont dues à l'afflux massif de migrants. Dans certains cas, les demandeurs de protection internationale vivent dans la rue ou doivent rester dans des centres d'accueil surpeuplés avec une détérioration des conditions matérielles d'accueil : [...] » (pp. 151 et s.) ;

Du reste , les conditions d'accueil dans les centres sont très variables et généralement fort mauvaises et très différente suivant l'endroit où l'accueil se réalise.

Dans le cas d'espèce la partie adverse confirme que le requérant sera pris en charge à l'EAE Neumünster ; De sources publiques consultées, il ressort que ce centre prévoit des services d'accès aux soins médicaux immédiats, mais aucune source ne relève d'accès intégré aux soins psychologiques spécialisés (psychiatrie/psychothérapie) dans la durée ni une prise en charge adaptée aux troubles sévères.

L'accès à des **traitements réguliers en ambulatoire**, s'ils existent, dépend souvent du réseau de santé externe et de la possibilité effective de s'y rendre.

Les documents publics officiels du centre (cfr infra : sources) ne mentionnent pas spécifiquement une structure de prise en charge psychiatrique ou psychothérapeutique interne permanente.

Aucune information officielle accessible publiquement ne garantit que la structure dispose de professionnels psychologues/psychiatres à plein temps ou d'un plan de suivi psychologique personnalisé pour chaque résident.

Une absence de prise en charge adaptée de troubles psychologiques graves peut, dans le cas d'espèce certaines circonstances, constituer un traitement inhumain ou dégradant violant l'Art. 3 CEDH.

En tout état de cause, la partie adverse a manqué de minutie en n'examinant pas les possibilités de prise en charge psychologique par le centre spécifique où le requérant va être renvoyé ;

Sources :

1. Page d'information de la structure opératrice (DRK) – conditions à Neumünster

“Allgemeine Information – Kreisverband Neumünster e.V.”
<https://www.drk-nms.de/qr-cods/allgemeine-information.html>

2. Page officielle du Land de Schleswig-Holstein

“Neumünster – Ankunftszentrum und Erstaufnahmeeinrichtung” (texte du Land).
https://www.schleswig-holstein.de/DE/landesregierung/ministerien-behoerden/LAZUF/UeberUns/Standorte/_documents/lfa_Neumuenster_textbaustein

3. Base générale du système d'accueil en Allemagne

Asylum Information Database / Conditions in reception facilities – Germany (en anglais).
<https://asylumineurope.org/reports/country/germany/reception-conditions/housing/conditions-reception-facilities/>

4. Informations complémentaires sur l'accueil en Schleswig-Holstein

https://www.schleswig-holstein.de/DE/landesregierung/themen/inneres-sicherheit-verwaltung/informationen-fluechtlinge/Sprachen/_documents/Englisch/LebenInDeutschland_Fachinhalte/LD1_Ihre_Ersten_Schritte_EN_GL

5. Informations complémentaires sur l'EAE de Neumünster

Présence du centre de Neumünster mentionnée par le BAMF dans son catalogue des unités BAMF – Neumünster (Außenstelle)
<https://www.bamf.de/SharedDocs/Struktur/Organisationseinheiten/DE/Standorte/neumuenster-as-einheit.html>

6. Informations complémentaires – DRK page sur la Landesunterkunft

Landesunterkunft Neumünster – drk-nms.de <https://www.drk-nms.de/landesunterkunft-neumuenster.html>

difficile évidemment de croire que dans ces conditions l'Allemagne tienne compte le moins du monde de la situation spécifique du requérant ;

On rappellera également l'importance d'une prise en charge psychologique adaptée vu l'état psychologique du requérant qui ne s'accommoderait pas de sources d'angoisses complémentaires quant à sa santé ;

Ensuite, le rapport AIDA – update juin 2025 (pp. 44-45) explique que les "officiers de protection" allemands ne sont pas tous suffisamment qualifiés : (, interviews at the BAMF have been criticised for being too superficial and not sufficiently aiming to establish the facts of the case. In particular, it has been reported that there are instances where no further questions are asked in case of inconsistencies in the asylum seekers' accounts).

De plus, les informations disponibles font état d'un durcissement de la procédure d'asile allemande :

https://www.lemonde.fr/international/article/2023/11/07/l-allemande-amorce-un-tournant-de-fermete-sur-l-immigration_6198691_3210.html

Neuf mois plus tard, alors que le pays est en récession et que l'extrême droite progresse, l'heure n'est plus aux invitations, mais aux restrictions strictes des flux migratoires illégaux, en concertation avec l'opposition chrétienne-démocrate au Bundestag.

https://www.lemonde.fr/international/article/2024/09/13/immigration-le-durcissement-allemand-provoque-des-debats-en-europe_6315484_3210.html

<https://www.euractiv.fr/section/immigration/news/allemande-baisse-des-demandes-dasile-apres-le-durcissement-des-mesures-contre-limmigration-irreguliere/>

<https://www.7sur7.be/monde/les-deputes-allemands-adoptent-un-12durcissement-de-la-politique-migratoire-ad603b62/?referrer=https%3A%2F%2Fwww.google.com%2F>

Il est donc très probable que la procédure compliquée, aléatoire et peu humaine va aggraver l'état psychologique du requérant ;

On retiendra tout particulièrement la position de l'Allemagne face aux demandeurs issus de Gaza :

<https://www.contretemps.eu/allemande-repression-solidarite-palestine-gaza-israel-sionisme/>

<https://www.chroniquepalestine.com/pour-cause-de-militantisme-lallemande-va-retirer-son-droit-dasile-a-un-palestinien-refugie/>

<https://www.rfi.fr/fr/podcasts/reportage-international/20241006-en-allemande-le-soutien-du-gouvernement-%C3%A0-isra%C3%ABl-continue-de-diviser>

selon le rapport Aida- update juin 2025 :

<https://asylumineurope.org/reports/country/germany/overview-main-changes-previous-report-update/>

Overcrowding in arrival and reception centres: As a consequence of the increasing arrivals, many regular arrival centres are heavily overcrowded. This has led to deteriorating conditions in the facilities. In many municipalities there is a backlog in registrations of asylum seekers and access to health care and social assistance became more difficult

Le rapport aida juin 2025 stipule :

La loi limite les soins de santé des demandeurs d'asile actuellement durant les 18 premiers mois de séjour aux cas « de maladies aiguës ou de douleurs », dans lesquels « les soins médicaux ou dentaires nécessaires doivent être fournis, incluant des médicaments, des bandages et d'autres avantages nécessaires à la convalescence, à la convalescence, à la guérison ou à l'atténuation de la maladie ou aux services nécessaires traitant des conséquences des maladies. De plus, la vaccination et les « examens médicaux préventifs nécessaires » seront assurés.

Cependant dans le cas d'espèce la situation médicale du requérant ne peut pas se satisfaire pendant 18 mois de recevoir des antidouleurs au risque de perdre sa jambe sans compter les autres problèmes médicaux et psychologiques ;

Deuxièmement, le rapport AIDA 2025 rappelle les lacunes qui entachent le dispositif d'accueil allemand. Ces carences sont dues à l'afflux massif de migrants. Dans certains cas, les demandeurs de protection internationale vivent dans la rue ou doivent rester dans des centres d'accueil surpeuplés avec une détérioration des conditions matérielles d'accueil : [...] » (pp. 151 et s.).

Impensable au vu du stress post traumatique du requérant ;

Le rapport aida relève

(<https://asylumineurope.org/reports/country/germany/reception-conditions/health-care/>):

« Il subsiste cependant un débat quant au traitement nécessaire dans ces cas, c'est-à-dire si le traitement de la douleur nécessite le traitement des causes de la maladie chronique, ou si une option de traitement plus rentable (généralement un médicament) qui élimine la douleur, au moins temporairement, est suffisante. Il a été rapporté que les mesures diagnostiques ou thérapies nécessaires mais coûteuses ne sont pas toujours accordées par les autorités locales, qui soutiennent que seuls les soins médicaux « élémentaires » ou « vitaux » seraient couverts par la loi.[8] Les ONG et autres parties prenantes critiquent à plusieurs reprises la différenciation concernant les soins de santé et la discrimination qui en découle.[9] En particulier la Chambre fédérale des psychothérapeutes (BPTK), les associations médicales et d'autres organisations ont exprimé des critiques concernant les changements juridiques concernant la prolongation du délai des prestations de santé réduites.[10] »

En cE qui concerne l'urgence et la continuité du suivi, le rapport op cit stipule :

« En général, la pratique concernant l'accès aux soins de santé varie entre les États fédéraux et parfois entre les municipalités.[12] Un problème courant en pratique est causé par la nécessité d'obtenir un bon d'assurance maladie (Krankenschein). Ces bons ou certificats sont généralement délivrés par le personnel médical dans les centres d'accueil initiaux, mais une fois que les demandeurs d'asile ont été orientés vers d'autres formes d'hébergement, ils doivent généralement les déposer auprès du service social de leur municipalité. Les critiques ont souligné que l'ambiguïté de la portée des prestations au regard de la loi conduit à des interprétations pratiques variées d'une municipalité à l'autre et peut entraîner une arbitraire bureaucratique de la part des travailleurs sociaux des services sociaux, qui ne disposent généralement d'aucune expertise médicale.[13] La nécessité de distribuer individuellement les bons d'assurance maladie impose également une charge administrative importante aux services sociaux. »

Or dans le cas d'espèce, la décision entreprise n'est pas motivée sur ce point

Selon aida (<https://asylumineurope.org/reports/country/germany/reception-conditions/health-care/>):

« Les États fédéraux de **Berlin, Brandebourg, Brême, Hambourg, Schleswig-Holstein et Thuringe** délivrent des cartes d'assurance maladie « normales » aux demandeurs d'asile, leur permettant de consulter un médecin sans autorisation des autorités. Dans certains Länder (**Rhénanie-du-Nord-Westphalie, Basse-Saxe et Rhénanie-Palatinat**), la carte d'assurance maladie pour les demandeurs d'asile a été introduite en principe, mais elle n'a été mise en oeuvre que dans quelques communes.[14] D'autres États

fédéraux (par exemple la **Bavière** et le **Bade-Wurtemberg**, la **Saxe**, le **Mecklembourg-Poméranie-Occidentale**) ont annoncé qu'ils ne participeraient pas au dispositif. Dans un document de politique, il a été démontré que non seulement l'accès aux cartes d'assurance maladie régulières, mais aussi la portée des prestations accordées, influence fortement l'accès aux soins de santé dans les différents États fédéraux.[15]

Il faut toutefois souligner que même dans un État fédéral comme le **Brandebourg**, où presque toutes les municipalités délivrent des cartes d'assurance maladie, la politique ne s'applique pas aux demandeurs d'asile dans les centres d'accueil initiaux, qui relèvent du ministère de l'Intérieur. En raison de l'obligation récemment prolongée de séjour dans ces centres, cela affecte de nombreux demandeurs d'asile pour une partie importante de leur procédure d'asile (voir Obligation de séjourner dans les centres d'accueil initiaux). Cela signifie qu'ils ne peuvent pas accéder à un professionnel de santé de leur choix car ils dépendent du personnel médical présent dans les centres d'accueil initiaux. Alors que les infirmières sont présentes quotidiennement dans les centres d'accueil initiaux d'**Eisenhüttenstadt** et **Doberlug-Kirchhain**, les médecins ne sont présents sur place que trois jours par semaine.[16] Un autre problème pratique rapporté est le fait que le personnel médical est très restrictif dans l'orientation des patients vers des spécialistes médicaux. Cela rend presque impossible pour les demandeurs d'asile de remplir les exigences légales concernant la preuve des conditions médicales dans les procédures d'asile, qui exigent explicitement un certificat qualifié délivré par un spécialiste médical.[17]

De même, en **Bavière**, l'accès aux soins de santé devient extrêmement difficile pour les demandeurs d'asile vivant dans la dépendance d'AnKER. Il n'y a souvent pas de médecin généraliste dans la dépendance et les résidents doivent donc recevoir des soins dans le bâtiment principal de l'AnKER, qui se trouve à des kilomètres de là. De plus, le médecin présent dans un centre AnKER est généralement un médecin généraliste et ne fournit pas de rapports médicaux, tandis que l'accès à des médecins spécialisés ne peut se faire qu'après une recommandation du médecin généraliste.[18] Comme montré ci-dessus, ce problème n'est pas spécifique aux centres AnKER, mais est également répandu dans d'autres centres d'accueil. »

Or ici, on le répète, la décision entreprise ne permet pas de savoir où le requérant sera envoyé et ne permettant pas à votre conseil de vérifier que les conditions de prise en charge du requérant conformément à sa situation médicale et à ses besoins spécifiques sera bien garantie ;

Pour la prise en charge plus spécialisée du requérant sur le plan médical le rapport cité supra relève (<https://asylumineurope.org/reports/country/germany/reception-conditions/health-care/>):

« Comme le nombre de places dans les centres de traitement est limité, l'accès aux thérapies n'est pas toujours garanti. En 2020, l'accès à plus de 9 720 candidats a été refusé, et d'autres ont dû attendre en moyenne 6,73 mois avant de commencer le traitement. Les centres de traitement doivent couvrir la majeure partie des coûts des thérapies (96,7 %) par des dons ou d'autres fonds, car les thérapies ne sont souvent pas prises en charge par les autorités sanitaires et sociales pour les demandeurs d'asile.[19] Les grandes distances entre les lieux de résidence des demandeurs d'asile et les centres de traitement peuvent également rendre impossible une thérapie efficace en pratique. Les Centres de soutien psychosocial pour réfugiés et victimes de torture (BAFF) critiquent le fait que l'Allemagne ne respecte pas ses obligations en droit international. La BAFF appelle à une stabilité financière pour les programmes de soutien psychologique, à un financement pour la traduction dans le cadre de ces programmes et à l'accès aux cartes d'assurance maladie régulières partout en Allemagne.[20] »

Pour la prise en charge psychologique le rapport stipule (<https://asylumineurope.org/reports/country/germany/reception-conditions/health-care/>):

« L'accès au traitement pour les personnes souffrant de troubles mentaux est disponible pour les réfugiés et bénéficiaires de la protection subsidiaire dans les mêmes conditions que pour les Allemands.[21] En pratique, cependant, l'accès à des traitements spécialisés pour les réfugiés traumatisés ou les survivants de torture est difficile. Selon les Centres de soutien psychosocial pour les réfugiés et victimes de torture (BAFF), les réfugiés font face à de nombreux obstacles à l'accès à des traitements spécialisés.[22] Souvent, l'accès à des centres spécialisés n'est pas disponible, car seuls 47 centres de soutien psychosocial pour réfugiés et victimes de torture existent en Allemagne, qui ont de longues listes d'attente et peuvent être situés loin du lieu de résidence de la personne dans le besoin.[23] Ces centres préfèrent accueillir des demandeurs d'asile sans permis de séjour sécurisé, mais l'accès reste assez compliqué. En 2020, seulement 4,1 % des personnes potentiellement dans le besoin pouvaient être hébergées dans des centres de soutien psychologique pour réfugiés et victimes de torture et ont dû attendre en moyenne 7,2 mois pour un traitement.[24] Dans les établissements de soins psychologiques qui ne sont pas spécifiquement formés pour aider les réfugiés et les victimes de torture, les personnes dans le besoin peuvent faire face à des barrières linguistiques ou culturelles qui peuvent entraîner des malentendus avec des interprètes ou psychologues non formés.[25] Le BAFF a critiqué de façon persistante le gouvernement allemand pour ne pas avoir respecté ses obligations en vertu du droit international concernant le traitement des demandeurs d'asile et des victimes de torture. Ils critiquent en outre que les Centres de Soutien Psychologique pour les Réfugiés et les Victimes de la Torture reposent tous sur des initiatives privées et n'ont aucune stabilité de financement. Ils fonctionnent avec un financement annuel des États fédéraux (40,7 %), du gouvernement fédéral (7,0 %) et seulement 6,0 % sont financés par le système d'assurance sociale classique.[26] En 2023, le gouvernement fédéral a annoncé une réduction du financement de 17,5 millions d'euros à 7 millions d'euros, ce qui

constituerait une réduction de près de 60 %, ce qui aurait fortement affecté les structures déjà insuffisantes, selon le BAFF.[27] Après des négociations politiques, les coupes ont été réduites à 4 millions d'euros, aboutissant à un financement de 13,5 millions d'euros pour 2024.[28] »

En d'autres termes rien ne permet de garantir la prise en charge psychologique du requérant ;

la motivation de la décision entreprise et totalement décalée au regard de la situation spécifique du requérant. La décision n'est pas correctement motivée de manière individuelle en tenant compte de la situation spécifique du requérant. La partie adverse a manqué de minutie

Du reste , les conditions d'accueil dans les centres sont très variables et généralement fort mauvaises et très différente suivant l'endroit ou l'accueil se réalise, Or dans le cas d'espèce l'oe ne donne aucune indication dans sa décision 26 quater quant au lieu vers lequel le requérant serait renvoyé et il n'est donc pas possible de vérifier les conditions d'accueil ni de vérifier si l'endroit de renvoi du requérant fait partie des endroits problématiques ou non ;

Selon la jurisprudence de Votre Conseil, la partie défenderesse doit procéder à un examen approfondi, exhaustif et actualisé de la situation en Allemagne (CCE, 30 janvier 2015, n ° 137 196 - bulletin EDEM janvier 2015 ; CCE, 16 juin 2015, n ° 147 792 ; ...)

La partie défenderesse conclut, dans la décision entreprise, qu'après le transfert de la partie requérante, les autorités allemandes analyseront sa demande de protection internationale et elle obtiendra l'assistance et l'accueil auxquels elle a droit, en vertu de la loi ;

En effet, force est de constater que contrairement à ce que tente de laisser croire la partie défenderesse, la documentation disponible fait état de défaillances graves dans le système d'accueil et le traitement des demandes de protection internationale en Allemagne. La décision attaquée n'est donc pas suffisamment motivée en violation de l'article 62 de la loi de 1980 ;

Surabondamment on relèvera des soucis également au niveau de la procédure

Premièrement, en ce qui concerne le traitement de sa « précédente mais aussi de sa prochaine demande d'asile, le rapport AIDA – update 10.07.2024(pp. 44-45) explique que les "officiers de protection" allemands ne sont pas tous suffisamment qualifiés : (, interviews at the BAMF have been criticised for being too superficial and not sufficiently aiming to establish the facts of the case. In particular, it has been reported that there are instances where no further questions are asked in case of inconsistencies in the asylum seekers' accounts). Cependant, la partie adverse n'a pas tenu compte du manque de personnel qualifié dans l'évaluation de la procédure d'asile allemande ;

De plus, les informations disponibles font état d'un durcissement de la procédure d'asile allemande :

https://www.lemonde.fr/international/article/2023/11/07/l-allemande-amorce-un-tournant-de-fermete-sur-l-immigration_6198691_3210.html

Neuf mois plus tard, alors que le pays est en récession et que l'extrême droite progresse, l'heure n'est plus aux invitations, mais aux restrictions strictes des flux migratoires illégaux, en concertation avec l'opposition chrétienne-démocrate au Bundestag.

https://www.lemonde.fr/international/article/2024/09/13/immigration-le-durcissement-allemand-provoque-des-debats-en-europe_6315484_3210.html

<https://www.euractiv.fr/section/immigration/news/allemande-baisse-des-demandes-dasile-apres-le-durcissement-des-mesures-contre-limmigration-irreguliere/>

<https://www.7sur7.be/monde/les-deputes-allemands-adoptent-un-durcissement-de-la-politique-migratoire~ad603b62/?referrer=https%3A%2F%2Fwww.google.com%2F>

Il est donc très probable que la partie requérante recevra une réponse négative à sa demande sans qu'il soit procédé à un examen minutieux de ses craintes ;

Enfin suivant la pièce 6 en annexe, le requérant fait l'objet d'une interdiction d'entrée et de séjour en Allemagne qui serait toujours en cours.

Traduction libre de la pièce 6:

La décision suivante est prise

1. Le statut de réfugié n'est pas accordé.
2. La demande d'asile est rejetée.
3. Le statut de protection subsidiaire n'est pas accordé.
4. Il n'existe aucune interdiction d'expulsion conformément à l'article 60, paragraphes 5 et 7, phrase 1 de la loi sur la résidence.
5. Le demandeur est tenu de quitter la République fédérale d'Allemagne dans un délai de 30 jours à compter de la notification de la présente décision ; en cas de recours, ce délai expire 30 jours après la décision définitive et sans appel relative à la demande d'asile. À défaut de respect de ce délai, le demandeur sera expulsé vers la République du Yémen. Il pourra également être expulsé vers un autre État où il est autorisé à entrer ou qui est tenu de le réadmettre.

Le délai de départ fixé par l'annonce de cette décision est suspendu jusqu'à la fin du délai d'appel de deux semaines.

6. L'interdiction d'entrée et de séjour est ordonnée conformément à l'article 11, paragraphe 1, de la loi sur le séjour et est limitée à 30 mois à compter du jour de l'expulsion.

D2394

Adresse du siège social

Office fédéral des migrations et des réfugiés

Frankenstralle 210

Lettre lettre Zentrale

Office fédéral des migrations et des réfugiés

On peut donc craindre un refoulement vers le Yemen à ce stade, aucun élément du dossier administratif ne permettant de l'exclure avec une certitude suffisante ;

Quatrième grief

La dépendance du requérant à sa famille en Belgique n'a pas été suffisamment prise en compte :

Le requérant a remis à la partie adverse, avant que lui soit notifiée la décision, deux courriers de sa famille en Belgique qu'il avait emportés ,

Ils figurent en pièces 4 et 5 de la présente :

Sa soeur écrit :

[...]

Son frère quant à lui, écrit :

[...]

Il en ressort un lien très particulier et une dépendance par rapport à sa famille en Belgique, qui n'a pas été prise en compte par la partie adverse, mais également une grande vulnérabilité

Cinquième grief

Suivant l'article 5.6 du règlement 604/2013, L'État membre qui

mène l'entretien individuel rédige un résumé qui contient au moins les principales informations fournies par le demandeur lors de l'entretien. Ce résumé peut prendre la forme d'un rapport ou d'un formulaire type. L'État membre veille à ce que le demandeur et/ou le conseil juridique ou un autre conseiller qui représente le demandeur ait accès en temps utile au résumé. »

L'article 5 de ce règlement vise à offrir aux demandeurs d'asile l'occasion de fournir les informations permettant la correcte application des critères de responsabilité fixés par ledit règlement et d'assurer l'accès de ces demandeurs aux résumés des entretiens réalisés à cette fin (CJUE , 7 juin 2016, dans l'affaire C-63/15). Le législateur de l'Union n'a pas entendu sacrifier la protection juridictionnelle des demandeurs d'asile à l'exigence de célérité dans le traitement des demandes d'asile (voir. en ce sens, arrêt du 29 janvier 2009, Petrosian, c-19/08i point 48).

Suivant l'article 47 de la Charte « Toute personne dont les droits et libertés garantis par le droit de l'Union ont été violés a droit à un recours effectif devant un tribunal dans le respect des conditions prévues au présent article. Toute personne a droit à ce que sa cause soit entendue équitablement, publiquement et dans un délai raisonnable par un tribunal indépendant et impartial, établi préalablement par la loi. Toute personne a la possibilité de se faire conseiller, défendre et représenter

Les droits de la défense sont un ensemble de règles visant à assurer un débat loyal et contradictoire, permettant à chaque partie de connaître les griefs et arguments de son adversaire et de les combattre. Le principe du contradictoire vise à garantir, dans le cadre des débats, les droits de la défense. Leur non-respect par l'administration constitue une irrégularité substantielle ;

Comme le souligne la Cour de Justice de l'Union Européenne, «les droits de la défense, qui composent le droit d'être entendu et le droit d'accès au dossier figurent au nombre des droits fondamentaux faisant partie intégrante de l'ordre juridique de l'union et consacrés par la charte » (CJUE, M.G. contre Pays-Bas, C-383/13, 10 septembre 2013, par.32).

En l'espèce, les documents relatifs à l'audition Dublin de la partie requérante ont été précisément demandés en date du 8.03.2019, la décision lui ayant été notifiée le 4.03.2019 (pièce 3), en précisant que la partie requérante avait reçu une annexe 26 quater et qu'il souhaitait obtenir copie dans le délai utile du recours, ce délai expirant ce jour. Le service publicité et administration de la partie adverse n'a jamais donné suite à ce courriel de sorte que les droits de la défense, du contradictoire et à un recours effectif de la requérante en sont affectés à défaut pour son conseil de pouvoir confronter le rapport d'audition aux motifs de la décision.

Ainsi jugé par la Cour administrative de Lyon le 7 février 2017 :

« 11. Considérant qu'il résulte de l'instruction que l'avocat de Mme A...B...à demandé la copie du résumé de l'entretien individuel, qui a eu lieu le 23 décembre 2014, par télécopie du 10 mars 2015, soit antérieurement à la date de la décision attaquée du 3 juin 2015 ; qu'il est constant que les services préfectoraux n'ont donné suite à cette demande, ni par l'envoi d'une copie, ni par invitation à venir prendre connaissance surplace du document ; qu'en ne veillant pas à ce que l'avocat de Mme A... B...ait accès en temps utile au résumé de cet entretien, le préfet a méconnu les disposition du 5 de l'article 5 du règlement du 26 juin 2013 ; 12, Considérant qu'il ne résulte pas de l'instruction que l'entretien de Mme A..B.,n'aurait pas été obligatoire ; que l'avocat de Mme A...B...n'était pas présent lors de cet entretien ; que, suite au refus d'admission provisoire au séjour qui lui a été opposé, Mme A...B...s'est entourée d'un conseil, lequel devait être à même de réunir les éléments permettant de contester utilement la procédure de temise aux autorités allemandes en cours ; que, dans ces conditions, le défaut d'accès en temps utile l'avocat de Mme A..û...au résumé de son entretien individuel, l'a, dans les circonstances de l'espèce, Privée d'une garantie ; 13. Considérant qu'il résulte de tout

ce qui précède que le préfet du Rhône n'est pas fondé à se plaindre de ce que c'est à tort que, par le jugement attaqué, le magistrat désigné par le président du tribunal administratif de Lyon a annulé son arrêté du 3 juin 2015 ordonnant la remise de Mme B...aux autotés allemandes .. »

Subsidiairement, l'article 6§5 de la loi du 11 avril 1994 sur la publicité des actes administratifs ne prévoit qu'un délai de trente jours pour la communication des documents administratifs demandés, même dans le cas où le délai de recours est inférieur ou égal à trente jours, ce qui ne permet pas au demandeur et/ou à son conseil d'y avoir accès en temps utile ;

La décision attaquée a été prise en application de l'article 51/5 de la loi du 15 décembre 1980 qui transpose en droit interne les obligations internationales contractées par la Belgique concernant la détermination de l'Etat responsable de l'examen des demandes de protection internationale et de l'article 12-4 du Règlement Dublin III, mettant ainsi en oeuvre le droit de l'Union ;

L'article 51 de la Charte requiert que si les États membres mettent en oeuvre le droit de l'Union, ils respectent les droits tels que contenus dans la Charte, observent les principes et en promeuvent l'application, conformément à leurs compétences respectives. Il a en outre été stipulé dans le considérant 39 du Règlement Dublin III que ledit règlement a été établi dans le respect des droits fondamentaux et des principes qui sont reconnus dans la Charte. Selon ce considérant, ce Règlement vise la garantie totale du droit d'asile qui est garanti par l'article 18 de la Charte, et des droits qui sont reconnus aux articles 1, 4, 7, 27 et 47 de celle-ci ;

La Cour souligne également qu'il ne peut y avoir de situation dans lesquels le droit de l'Union s'applique sans que les droits fondamentaux garantis par la Charte ne trouvent à s'appliquer (CJUE, 26 février 2013, no C-617/10, Akerberg, point 21) ;

Par conséquent, les dispositions fondant la décision attaquée doivent être appliquées dans le respect entre autres - du droit à un recours effectif tel que prévu à l'article 47 de la Charte ;

L'article 47 de la Charte, dont la violation est invoquée en termes de requête, dispose comme suit :

« Toute personne dont les droits et libertés garantis par le droit de l'Union ont été violés a droit à un recours effectif devant un tribunal dans le respect des conditions prévues au présent article.

Toute personne a droit à ce que sa cause soit entendue équitablement, publiquement et dans un délai raisonnable par un tribunal indépendant et impartial, établi préalablement par la loi. Toute personne a la possibilité de se faire conseiller, défendre et représenter. Toute personne a la possibilité de se faire conseiller, défendre et représenter.

Une aide juridictionnelle est accordée à ceux qui ne disposent pas de ressources suffisantes, dans la mesure où cette aide serait nécessaire pour assurer l'effectivité de l'accès à la justice. »

En vertu de cette disposition, toute personne dont les droits et libertés garantis par le droit de l'Union ont été violés, a droit à un recours effectif en droit. Ce droit s'accompagne de l'obligation pour les États membres, obligation contenue à l'article 19, paragraphe 1, deuxième alinéa du Traité sur l'Union européenne (ci-après : TUE), d'établir les voies de recours nécessaires pour assurer une protection juridictionnelle effective dans les domaines couverts par le droit de l'Union (CJUE 16 mai 2017, Bedioz Investment Fund, C-682/15, point 44).

En vertu du principe de collaboration loyale qui découle de l'article 4.3 du TUE, les autorités nationales et par extension les juges nationaux, doivent en outre tenir compte de l'interprétation uniforme qui est donnée au droit de l'Union par la Cour.

Outre la réglementation primaire et secondaire de l'Union, la jurisprudence de la Cour forme ainsi une source à part entière du droit de l'Union. L'interprétation que la Cour donne à une règle de droit de l'Union, en vertu du pouvoir lui conféré par l'article 267 du Traité sur le fonctionnement de l'Union européenne, explique et précède, pour autant que nécessaire, la signification et la portée de cette prescription comme elle doit ou aurait dû être entendue et appliquée depuis le moment de son entrée en vigueur (CJUE 13 janvier 2004, Kühne & Heitz SA, n° C-453/00, S 21).

La Cour a déjà commenté à plusieurs reprises que ce principe de protection juridictionnelle effective des droits que les justiciables tirent du droit de l'Union, prévu à l'article 47 de la Charte, se compose de différents éléments, dont notamment les droits de la défense, le principe d'« égalité des armes », le droit d'accéder à la justice et le droit de se faire conseiller, défendre et représenter (CJUE, 6 novembre 2012, Otis e.a., C-199/11, point 48 ; CJUE 26 juillet 2017, Moussa Sacko, C-348/16, point 32).

Il a également été rappelé que « l'obligation de respecter les droits de la défense des destinataires de décisions qui affectent de manière sensible leurs intérêts pèse ainsi en principe sur les administrations des États membres lorsqu'elles prennent des mesures entrant dans le champ d'application du droit de l'Union » (CJUE, 10 septembre 2013, MG c. P-B, C-383/13, 535, CJUE, 5 novembre 2014, Mukarubega c. France, C-166113, S 50).

Le respect des droits de la défense constitue un principe fondamental du droit de l'Union, et ce principe doit aussi être respecté par les instances publiques de tous les États membres lorsqu'ils mettent en oeuvre le droit de l'Union, même si la réglementation applicable ne prescrit pas explicitement une telle formalité (voir article 51 de la Charte et les commentaires sur la Charte des droits fondamentaux Pb.C. 14 décembre 2007, éd. 303. voir aussi CJUE 18 décembre 2008, C-349/0 ; CJUE 18 décembre 2008, C-349/07, Sopropé, point 38 ; CJUE 22 novembre 2012, c-277/11, MM., point 86 ; CJUE 5 juin 2014, C-146/14 PPIJ, Mahdi, points 44-46).

L'article 5.1, du Règlement Dublin III prévoit que : « Afin de faciliter le processus de détermination de l'Etat membre responsable, l'État membre procédant à cette détermination mène un entretien individuel avec le demandeur. Cet entretien permet également de veiller à ce que le demandeur comprenne correctement les informations qui lui sont fournies conformément à l'article à l'article 4.

L'article 5.6. dudit Règlement prévoit que « L'Etat membre qui mène l'entretien individuel rédige un résumé qui contient au moins les principales informations fournies par le demandeur lors de l'entretien. Ce résumé peut prendre la forme d'un rapport ou d'un formulaire type. L'État membre veille à ce que le demandeur et/ou le conseil juridique ou un autre conseiller qui représente le demandeur ait accès en temps utile au résumé»,

Il se déduit de ces dispositions que l'entretien individuel qui est mené afin de déterminer l'Etat membre responsable du traitement de la demande de protection internationale est obligatoire, sauf exception prévue au point 5.2. dudit Règlement - non applicable en l'espèce - et que le demandeur ou son conseil a droit à accéder en temps utile au rapport ou au formulaire type résumant cet entretien ;

Or, en l'espèce, il n'est pas contesté que la partie requérante n'était pas assistée de son conseil lors de l'entretien individuel « Dublin » et qu'il s'agit de personnes particulièrement âgées, présentant une vulnérabilité particulière ;

D'autre part, la copie de cet entretien individuel ne parviendrait , selon la loi sur la publicité susvisée, dans les 30 jours ouvrables, de sorte que les droits de la défense, du contradictoire et à un recours effectif en sont affectés à défaut pour son conseil de pouvoir confronter le rapport d'audition aux motifs de la décision ;

La partie adverse demande expressément, par le biais d'un mail-type, de ne pas téléphoner concernant ce dossier (sic) ni d'écrire encore, en sorte que la partie requérante n'a d'autre choix que d'être passif ;

Ila été jugé que : « En privant le conseil de la partie requérante de l'accès en temps utile au résumé de l'entretien individuel « Dublin », la partie défenderesse empêche ce dernier de réunir les éléments nécessaires à la contestation de la décision attaquée, entrave les droits de la défense de la partie requérante et viole une garantie fondamentale instituée par le droit de l'Union dont l'article 5 du Règlement Dublin III constitue l'expression « (cce, n° 213717 du 10.12.2018) ;

Il y a dès lors lieu d'annuler la décision entreprise ; »

2.3.3. Bespreking

2.3.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet verzoeker in het verzoekschrift niet uiteen op welke wijze hij de artikelen 3.2, 4, 6, 10, 11, 16 en 22 (7) van de Dublin III-Verordening, de artikelen 51/4 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM, alsook het evenredigheidsbeginsel, het voorzichtigheidsbeginsel en het verzorgingsbeginsel door de bestreden beslissing geschonden acht. Het enig middel is, wat deze aangevoerde schendingen betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62, § 2, van de Vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad stelt vast dat het bestreden overdrachtsbesluit op duidelijke wijze de overwegingen in rechte en in feite weergeeft die hebben geleid tot dit besluit. De inhoud verschaft verzoeker *prima facie* het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De verwerende partij heeft zo duidelijk gemotiveerd dat de verantwoordelijkheid voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming toekomt aan Duitsland en dit gelet op artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 18 (1) d van de Dublin III-Verordening. Zij licht toe dat verzoeker reisde zonder identiteits- en reisdocumenten. Zij gaat verder concreet in op de verklaringen van verzoeker tijdens het zogenaamde Dublin-interview en licht toe waarom volgens haar op basis hiervan geen redenen blijken die zich verzetten tegen een overdracht aan Duitsland. Er wordt ook uitvoerig gemotiveerd waarom volgens de verwerende partij bij overdracht aan Duitsland geen sprake is van een reëel risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest, waarbij wordt geduid enerzijds waarom, rekening houdend met verzoekers verklaringen, volgens de verwerende partij geen redenen op individuele gronden blijken voor een dergelijk risico en anderzijds waarom evenmin sprake is van structurele tekortkomingen in de procedure voor internationale bescherming en de opvang- en onthaalvoorzieningen in Duitsland. De verwerende partij duidt ook welk bronnenmateriaal zij hiervoor heeft gebruikt en motiveert haar besluit op basis van de bevindingen in een gezaghebbend rapport. De uitgebreide motivering in dit verband stelt verzoeker *prima facie* op

voldoende wijze in staat om te begrijpen waarom het bestreden overdrachtsbesluit werd genomen, derwijze dat hij er zich in rechte tegen kan verdedigen. Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, wordt op het eerste gezicht niet aannemelijk gemaakt.

De inhoudelijke kritiek van verzoeker wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Hierbij is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3.3.3. Artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet schrijft onder meer voor dat, zodra de vreemdeling in het Rijk een verzoek om internationale bescherming indient, de minister of zijn gemachtigde met toepassing van de Europese regelgeving overgaat tot het vaststellen van de staat die verantwoordelijk is voor het behandelen van het verzoek. Wanneer België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, richt de minister of zijn gemachtigde zich tot de verantwoordelijke staat met het verzoek om de betrokkene terug te nemen.

In casu werd vastgesteld dat Duitsland de verantwoordelijke lidstaat is nu verzoeker er eerder reeds een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en de Duitse instanties uitdrukkelijk hebben ingestemd met het terugnameverzoek, met toepassing van artikel 18 (1) d van de Dublin III-Verordening.

Verzoeker betwist in zijn middel op zich niet dat Duitsland als lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, maar is in wezen van oordeel dat een overdracht naar Duitsland strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM omwille van systematische tekortkomingen in het Duitse asielsysteem en omwille van zijn persoonlijke situatie, die hij niet voldoende onderzocht acht.

2.3.3.4. In een eerste onderdeel van het enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 26 van de Dublin III-Verordening, artikel 51/5, § 4, van de Vreemdelingenwet en artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit). Hij voert aan dat een bijlage 26^{quater} in principe is samengesteld uit drie beslissingen: een beslissing van weigering van verblijf, een bevel om het grondgebied te verlaten en een beslissing tot terugleiding naar de grens. Hij hekelt verder dat de bestreden beslissing, dat een “overdrachtsbesluit” is, de melding “bijlage 26^{quater}” bevat maar totaal niet overeenstemt met het model gevoegd bij het Vreemdelingenbesluit (stuk 3 bij het verzoekschrift).
(...)”

In de aanhef van de genomen beslissing wordt duidelijk aangegeven dat uitvoering wordt gegeven aan artikel 51/5, § 4, van de Vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

“§ 4. Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overdragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich voor een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.

Te dien einde, wanneer er op basis van een individuele beoordeling een significant risico op onderduiken van de persoon bestaat, en enkel voor zover de vasthouding evenredig is en er geen andere, minder dwingende maatregelen effectief kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats vastgehouden worden voor de tijd die noodzakelijk is voor de uitvoering van de overdracht naar de verantwoordelijke staat, zonder dat de duur van de vasthouding zes weken te boven mag gaan. Er wordt geen rekening gehouden met de duur van de in paragraaf 1, tweede lid, bedoelde vasthouding. Wanneer de overdracht niet binnen de termijn van zes weken plaatsvindt, kan de vreemdeling niet langer op deze grond worden vastgehouden. De vasthoudingstermijn wordt van rechtswege gestuit zolang het beroep ingediend tegen de in het eerste lid bedoelde beslissing opschortende werking heeft.”

Verzoeker werpt op dat de bestreden beslissing geen melding maakt van informatie met betrekking tot de overdracht en de plaats en datum waar en waarop hij zich moet aanmelden indien hij zich met eigen

middelen begeeft naar de verantwoordelijke lidstaat, conform artikel 26 van de Dublin III-Verordening, en evenmin melding maakt van het aantal dagen binnen hetwelk hij zich dient aan te bieden bij de Duitse autoriteiten, hetgeen volgens hem een schending uitmaakt van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet.

De Raad merkt op dat artikel 51/5, § 4, van de Vreemdelingenwet de verwerende partij twee mogelijkheden biedt wanneer zij vaststelt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een vreemdeling in het Rijk werd ingediend en dat deze vreemdeling derhalve dient te worden overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat. Zij kan ervoor opteren de betrokken vreemdeling de mogelijkheid te bieden om, binnen een bepaalde termijn, vrijwillig terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat of zij kan ervoor kiezen om geen dergelijke termijn toe te staan en de betrokken vreemdeling zelf over te brengen naar de verantwoordelijke lidstaat. Dit behoort tot de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij. In voorliggende zaak heeft de verwerende partij ervoor geopteerd om verzoeker geen termijn toe te staan om vrijwillig gevolg te geven aan de bestreden beslissing en besloten om deze beslissing gedwongen uit te voeren.

Uit de bewoordingen van het eerste en tweede lid van artikel 51/5, § 4, van de Vreemdelingenwet kan geen formele motiveringsplicht worden afgeleid die de verwerende partij ertoe zou nopen te motiveren waarom zij kiest voor nul dagen, zoals *in casu*, dan wel voor een bepaalde datum of termijn.

Artikel 26.2, lid 1, van de Dublin III-Verordening, dat deels is omgezet in artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, bepaalt het volgende: “2. *Het in lid 1 bedoelde besluit bevat informatie over de beschikbare rechtsmiddelen, waaronder het recht om te verzoeken om opschortende werking, indien van toepassing, alsmede de termijnen om van de beschikbare rechtsmiddelen gebruik te maken; in het besluit wordt vermeld binnen welke termijn de overdracht zal plaatsvinden en, indien de betrokkene zich op eigen gelegenheid naar de verantwoordelijke lidstaat begeeft, waar en wanneer hij zich in die lidstaat moet melden.*” (eigen onderlijning) In voorliggend geval is er evenwel geen sprake van dat verzoeker de mogelijkheid kreeg om zich “op eigen gelegenheid” te begeven naar de verantwoordelijke lidstaat, zodat ook niet blijkt dat de voormelde bepaling toepassing vindt in zijn situatie. Uit deze bepaling blijkt evenmin dat in het overdrachtsbesluit moet gemotiveerd worden waarom een lidstaat kiest voor een gedwongen overdracht.

Indien verzoeker tijdens zijn gehoor (cf. vraag 39 ‘verklaring DVZ’ d.d. 23 januari 2026) te kennen geeft niet te willen terugkeren naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming, dan is het overigens een evidentie dat de verwerende partij geen gebruik maakt van de mogelijkheid om hem de kans te geven vrijwillig terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat. De Raad kan ook niet voorbijgaan aan het feit dat, samen met de bestreden beslissing, aan verzoeker een beslissing tot vasthouden in een welbepaalde plaats werd betekend – waarvoor de Raad zonder rechtsmacht is – en dat de verwerende partij in deze beslissing, met verwijzing naar artikel 51/5, § 4, tweede en derde lid, van de Vreemdelingenwet, gedetailleerd heeft uiteengezet waarom hij het nodig acht om verzoeker zelf zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden om de effectieve overdracht te waarborgen. Verzoeker kan dan ook geenszins voorhouden dat de verwerende partij de motieven die aanleiding gaven tot het besluit om hem geen termijn toe te staan om vrijwillig naar Duitsland terug te keren niet kenbaar maakte.

Artikel 71/3, § 3, van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

*“Wanneer de asielzoeker overgedragen moet worden aan de verantwoordelijke Staat en hem het verblijf in het Rijk geweigerd werd, ontvangt hij een bevel om het grondgebied te verlaten en wordt hij in het bezit gesteld van een doorlaatbewijs overeenkomstig het model van bijlage 10bis of bijlage 10ter. De beslissing tot weigering van verblijf wordt ter kennis gebracht door middel van een document overeenkomstig bijlage 26quater.
(...).”*

Het gegeven dat de bestreden beslissing de – in het licht van de Dublin III-Verordening – correctere benaming “overdrachtsbesluit” vermeldt, in plaats van “weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten”, en aldus niet overeenstemt met de titel voorzien in het model gevoegd bij het Vreemdelingenbesluit voor een bijlage 26quater (zie stuk 3 bij verzoekschrift) is in geen geval van aard aanleiding te kunnen geven tot de nietigverklaring ervan. Het betreft hooguit een vormelijke kritiek op de gehanteerde bewoordingen in de titel, zonder dat blijkt dat een – in het licht van de Dublin III-Verordening – incorrecte terminologie wordt gehanteerd en zonder dat hiermee de inhoudelijke motieven van de bestreden beslissing onderuit kunnen worden gehaald. Ondanks de formele titel ‘Overdrachtsbesluit’ komt dit besluit er trouwens op neer dat verzoeker inderdaad een verder verblijf in het Rijk wordt geweigerd en hij het Belgische grondgebied dient te verlaten opdat een gecontroleerde overdracht naar Duitsland georganiseerd kan worden. Dit blijkt ook als dusdanig uit de aanhef van de bestreden beslissing waar uitdrukkelijk wordt gesteld dat (i) aan verzoeker, die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk wordt geweigerd, dat (ii) hij wordt overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat Duitsland en dat (iii) hij

wordt vastgehouden te Centrum Caricole om de overdracht aan Duitsland uit te voeren. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt voorts dat verzoeker in het bezit werd gesteld van een bijlage 10*bis*, dit is de titel die hem toelaat zich naar Duitsland te begeven. Op dit document wordt duidelijk vermeld dat het een doorlaatbewijs betreft dat wordt afgegeven overeenkomstig artikel 29, lid 1, van de Dublin III-verordening.

Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing onwettig is omdat er, in de strikte zin, geen bevel werd genomen om het grondgebied te verlaten, dan wel een terugleiding naar de grens. *In casu* ligt geen klassiek 'bevel om het grondgebied te verlaten' voor. Thans ligt onmiskenbaar een overdrachtsbesluit voor, gestoeld op de Dublin III-Verordening en artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet met het oog op een overdracht naar Duitsland. Er ligt geen terugkeerbesluit voor gestoeld op de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Er ligt immers geen bevel om het grondgebied te verlaten, genomen op grond van artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voor dat moet worden aanzien als de uitvoering in intern recht van de artikelen 3, 6 en 7 van de Terugkeerrichtlijn. Een bevel om het grondgebied te verlaten is een terugkeerbesluit in de zin van de Terugkeerrichtlijn. Een "*terugkeerbesluit*" is volgens artikel 3.4 van de Terugkeerrichtlijn de administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld. Volgens artikel 3.3 van de Terugkeerrichtlijn is "*terugkeer*" het proces waarbij een onderdaan van een derde land, vrijwillig gevolg gevend aan een terugkeerverplichting of gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst, of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of andere regelingen, of een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan van een derde land besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt toegelaten. Deze bepaling werd eveneens omgezet in artikel 1, 5° *juncto* artikel 1, 6° van de Vreemdelingenwet. Thans wordt evenwel niet verwacht van verzoeker dat hij terugkeert naar Jemen of een ander derde land. Overdrachten naar lidstaten die vallen onder het toepassingsgebied van de Dublin III-Verordening zijn uitgesloten van het toepassingsgebied van de Terugkeerrichtlijn (RvV verenigde kamers 8 maart 2018, nr. 200 933; RvV verenigde kamers 9 maart 2018, nrs. 200 976 en 200 977).

Verzoeker maakt een schending van de door hem aangehaalde bepalingen niet aannemelijk.

Het eerste onderdeel van het middel is *prima facie* niet ernstig.

2.3.3.5. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 3 van het EVRM is inhoudelijk identiek aan artikel 4 van het Handvest. Deze verdragsbepalingen luiden als volgt:

"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Deze bepalingen bekrachtigen één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbieden in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 96).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublin III-Verordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublin III-Verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij

aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeven (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoeker naar Duitsland te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een persoon moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Indien een persoon aanvoert dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer deze persoon aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat hij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van deze persoon en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als de betrokken persoon, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet een verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan het bestuur kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de overheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388). Dat de beoordeling van het bestaan van een reëel

risico noodzakelijkerwijs een nauwgezet onderzoek inhoudt, werd nogmaals bevestigd in recente rechtspraak van het EHRM (zie bv. EHRM 23 maart 2016 (GK), nr. 43611/11, F.G. v. Zweden en EHRM 23 augustus 2016 (GK), nr. 59166/12), J. K. en anderen v. Zweden).

Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) van 21 december 2011 in de zaak N.S./Secretary of State for the Home Department dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het “*verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*” – verdragsartikel dat aldus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM – niet dat een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin III-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de in de Dublin III-Verordening bepaalde criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansredenen van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van Justitie van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van Dublin III-Verordening tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de toepasselijke Europese richtlijnen door een bevoegde lidstaat tot gevolg zou hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter “ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest” (cf. HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punt 86), is de overdracht in strijd met die bepaling.

2.3.3.6. Gelet op het voorgaande dient verzoeker aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die zijn individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als asielzoeker en terugkeerder in het kader van de Dublin III-Verordening, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

2.3.3.7. De bestreden beslissing houdt in dat verzoeker zal worden overgedragen aan Duitsland, nu de Duitse autoriteiten hebben ingestemd met het terugnameverzoek, hetgeen op duidelijke wijze in deze beslissing zelf kan worden gelezen.

Duitsland is als lidstaat van de Europese Unie gebonden aan het EU-*acquis* dat voorziet in rechten en voordelen die verbonden zijn aan de internationale beschermingsstatus zoals voorzien bij het Gemeenschappelijk Europees Asiel Systeem (GEAS). Er kan dan ook van worden uitgegaan dat het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene door de Duitse autoriteiten zal worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het Unierecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. In zijn arrest van 19 maart 2019 heeft het Hof van Justitie het wezenlijk belang van het Unierechtelijk vertrouwensbeginsel nog in herinnering gebracht (zie HvJ, 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a. t. Bondsrepubliek Duitsland, §§83-85). De eventuele tekortkomingen in de asielprocedure en opvangomstandigheden in Duitsland vallen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest – welk artikel overeenstemt met artikel 3 van het EVRM en waarvan de inhoud en de reikwijdte dus krachtens artikel 52, lid 3, van het Handvest dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend – wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (zie EHRM 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, § 254).

Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is slechts bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (zie in die zin EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, §§

252-263). Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Jawo t. Bondsrepubliek Duitsland, nr. C-163/17, §§91-92).

Uit de rechtspraak blijkt dat het in de eerste plaats aan verzoeker toekomt om *in concreto* aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat waar zijn verzoek om internationale bescherming zal worden behandeld, deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken.

2.3.3.8. In een tweede, derde en vierde onderdeel van het enig middel hekelt verzoeker, in essentie, dat onvoldoende rekening is gehouden met, dan wel geen zorgvuldig onderzoek is gevoerd naar zijn individuele omstandigheden. Volgens hem berust de bestreden beslissing hoofdzakelijk op algemene en abstracte overwegingen met betrekking tot het asielsysteem in Duitsland en de Dublin III-Verordening, zonder over te gaan tot een concreet, geïndividualiseerd en omstandig onderzoek van zijn persoonlijke situatie.

De Raad kan verzoeker hierin niet volgen en uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt afdoende en genoegzaam dat wel degelijk rekening is gehouden met verzoekers persoonlijke, individuele omstandigheden en zijn verklaringen zoals afgelegd tijdens het Dublin-interview. Het is overigens verzoeker zelf die er in het verzoekschrift, wat zijn persoonlijke omstandigheden, een boeltje van maakt, door kwetsbaarheden en persoonlijke banden aan te halen die als dusdanig niet door hem tijdens de administratieve procedure zijn aangehaald en dan ook geen weerslag vinden in de stukken van het administratief dossier.

Waar verzoeker erop wijst dat hij tijdens zijn verhoor melding maakte van psychologische moeilijkheden, vindt dit alvast geenszins neerslag in de stukken van het administratief dossier. Zo blijkt dat verzoeker, tijdens zijn Dublin-interview van 23 januari 2026 op de vraag "*Hoe is uw gezondheidstoestand? Wordt u opgevolgd door een arts in België? Hebt u medische documenten bij zich? Hebt u nood aan medicijnen?*", uitdrukkelijk en ondubbelzinnig antwoordde dat zijn gezondheidstoestand goed is (administratief dossier, 'verklaring DVZ' d.d. 23 januari 2026, punt 38). Op geen enkel ander moment tijdens dit interview liet verzoeker overigens ontvallen dat hij zou kampen met psychologische problemen. Zoals in de bestreden beslissing terecht is aangestipt, legde verzoeker ook geen medische documenten of andere objectieve elementen voor die leiden tot het besluit dat in zijn geval sprake is van een ernstige medische of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest zou impliceren. Ook in onderhavige beroepsprocedure worden geen medische documenten of andere objectieve elementen in die zin neergelegd of aangereikt en waaruit zou kunnen blijken dat een arts zou hebben vastgesteld dat verzoeker momenteel zou lijden aan psychologische problemen waarvoor hij medisch opgevolgd wordt en medicatie dient te nemen. Zijn beweringen in dit verband in het verzoekschrift worden niet gestaafd en missen bijgevolg feitelijke grondslag. Waar verzoeker brieven van zijn in België verblijvende meerderjarige zus en broer aanlevert (stukken 4 en 5 bij verzoekschrift), blijkt dat deze, in tegenstelling tot wat verzoeker onterecht lijkt voor te houden in het verzoekschrift daar deze niet zijn opgenomen in het administratief dossier, werden opgesteld na het nemen van de bestreden beslissing. Verder spreken zij geenszins de in het administratief dossier opgenomen medische vaststellingen van de centrumarts d.d. 13 februari 2026, meer bepaald dat verzoeker op dat ogenblik niet leed aan een ziekte die een inbreuk zou kunnen inhouden op artikel 3 van het EVRM en hij zowel geschikt was om in het centrum te verblijven als om te reizen, tegen.

Het betoog in het verzoekschrift dat betrekking heeft op verzoekers ongestaafde psychologische kwetsbaarheid en de repercussies op de beschikbaarheid voor psychologische gezondheidszorg als verzoeker om internationale bescherming in Duitsland na overdracht, en verder, onder aanhaling van bronnen waarnaar de weblink is opgenomen, specifiek op het in de bestreden beslissing aangehaalde centrum te Neumünster waar verzoeker zich na zijn overdracht dient aan te melden, is dan ook niet dienstig. In de bestreden beslissing blijkt ten andere dat een analyse van de gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Duitsland is gemaakt op basis van het rapport "*Asylum Information Database – Country Report: Germany*" – 2024 update, laatste update 16 juni 2025 (hierna: AIDA-rapport). Verzoeker brengt met het citeren van passages uit dezelfde rapport geen overtuigende elementen aan dat deze beoordeling kennelijk onredelijk of feitelijk onjuist zou zijn.

Verzoeker gaat er met zijn betoog hoe dan ook aan voorbij dat de overdragende lidstaat, conform artikel 32 van de Dublin III-Verordening, en zoals gevraagd door de Duitse instanties, de overnemende lidstaat in kennis dient te stellen van elk fysisch of psychisch probleem dat hij zou kunnen ondervinden opdat, alvorens de overdracht, de nodige maatregelen genomen zouden kunnen worden om lopende behandeling in de overdragende lidstaat te kunnen verderzetten.

Waar het verzoekschrift op een bepaald moment verwijst naar het minderjarig, schoollopend kind van verzoeker en daaraan gevolgen, meer bepaald een schending van artikel 3 van het EVRM door de bestreden beslissing koppelt, stipt de Raad aan dat deze bewering wederom geen neerslag vindt in de stukken van het administratief dossier aangezien verzoeker tijdens zijn Dublin-interview uitdrukkelijk aangaf geen kinderen te hebben (administratief dossier, 'verklaring DVZ', punt 18).

Waar hij oppert dat hij niet naar Duitsland wil terugkeren omdat zijn verzoek om internationale bescherming in Duitsland werd afgewezen (*ibid.*, punt 39), maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat de Duitse asielinstanties zijn beschermingsverzoek niet volgens de geldende internationale en Europese regelgeving zouden hebben behandeld en nog minder dat hij tegen die negatieve beslissing beroep zou hebben ingediend bij de onafhankelijke beroepsinstanties in Duitsland.

Voorts gaat verzoeker in zijn middel in op de algemene situatie in Duitsland op basis van landenrapporten en persberichten, maar hij betreft deze algemene landeninformatie niet op zijn persoonlijke situatie als Dublin-terugkeerder. In de bestreden beslissing wordt melding gemaakt van het recentste AIDA-rapport. Deze informatie is dezelfde als deze waarnaar verzoeker verwijst in het verzoekschrift.

Waar verzoeker stelt dat er een verharding van het Duitse asielbeleid is, toont hij niet aan dat de Duitse instanties thans aan hun Europese en internationale verplichtingen aangaande verzoeken om internationale bescherming zouden verzaken. Verzoeker uit in het algemeen kritiek op de opvangomstandigheden voor verzoekers om internationale bescherming, hij wijst op het feit dat verzoekers, omwille van massale toestroom van migranten, op straat terecht komen of in overbevolkte centra, haalt aan dat het doorlopen van de asielprocedure in Duitsland voor hem psychologische problemen zal meebrengen, dat de Duitse *protection officers* niet allen voldoende gekwalificeerd zijn, dat er gebreken zijn in de procedure en dat het zeer waarschijnlijk is dat hij een negatieve beslissing zal verkrijgen zonder een minutieus onderzoek. Ten slotte verwijst verzoeker naar stuk 6 bij het verzoekschrift, zijnde een kennisgeving van de Duitse autoriteiten van 6 juni 2024, stellende dat hieruit blijkt dat hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod en verblijfsverbod in Duitsland, om hieruit een vrees voor een schending van het non-refoulement beginsel door Duitsland af te leiden.

De Raad stelt vast dat verzoeker hiermee voorbijgaat aan de volgende motieven van de bestreden beslissing, waarin wordt ingegaan op toegang tot en het doorlopen van de procedure om internationale bescherming, op opvang en op het risico op refoulement:

“We wensen aan te geven dat de Duitse instanties instemden met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013: “de lidstaat is verplicht (...) d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. Dit betekent dat zijn verzoek het voorwerp was van een afwijzing en de betrokkene een uitspraak kreeg over zijn verzoek.

Daarnaast verwijzen we ook naar artikel 18(2) van Verordening 604/2013: “In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU”. De betrokkene zal na overdracht in Duitsland een nieuw verzoek kunnen indienen en nieuwe elementen kunnen aanvoeren. De betrokkene zal daarbij ook gemachtigd zijn te verblijven in Duitsland als verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Op basis van de elementen van het dossier zijn er geen redenen om aan te nemen dat de in Duitsland ingediende verzoeken door de betrokkene niet op een objectieve en zorgvuldige manier aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.

Duitsland onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is bijgevolg geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Duitsland “indirect refoulement” impliceert merken we op dat Duitsland partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van

vluchtelingen van 1951 en bij het EVRM en er bijgevolg kan van worden uitgegaan dat de Duitse instanties zich houden aan hun verplichtingen inzake "non-refoulement".

Het indienen van een asielerzoek impliceert niet automatisch dat de betrokken(en) een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat betrokkene na een eventuele afwijzing van een asielaanvraag op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en desgevallend een bijhorende maatregel van bewaring, betekent niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet afdoende respecteren.

Met betrekking tot deze aangehaalde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Duitsland dient te worden opgemerkt dat deze aangehaalde reden geen betrekking heeft op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Duitse autoriteiten. Het loutere feit dat de asielaanvraag van betrokkene werd afgewezen betekent niet automatisch dat er sprake is van "een niet correcte of onmenselijke behandeling" en bewijst geen inbreuk op de bovenstaande internationale en Europese regelgeving. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Duitsland dan ook geen concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees voor een schending van art.3 van het EVRM die niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene of niet gestaafd is met concrete feiten volstaat geenszins. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. De betrokkene moet aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Duitsland een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM. De door betrokkene aangehaalde reden van verzet tegen een overdracht naar Duitsland, zijnde dat zijn asielaanvraag daar werd afgewezen kan niet worden beschouwd als een ernstig vermoeden van of reëel risico op blootstelling aan een schending en bijgevolg is dit geen reden voor België om af te zien van een overdracht naar Duitsland.

Duitsland ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het EVRM en er is geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

We wensen desbetreffend op te merken dat indien betrokkene van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Duitse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties. Daarnaast wijzen we er op dat voor zover een verzoeker voor internationale bescherming van mening mocht zijn dat een door de Duitse instanties genomen beslissing in strijd is met artikel 3 van het EVRM, het non-refoulementbeginsel of andere verdragsverplichtingen hij dit kan aanklagen bij de bevoegde instanties of het EHRM. Zo kent Duitsland onafhankelijke beroepsinstanties.

In het rapport over asiel en internationale bescherming in Duitsland van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Duitsland (Lena Riemer, Lea Rau and Ronith Schalast "Asylum Information Database - Country Report : Germany" – 2024 update, laatste update in 16.06.2025, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/germany>, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) wordt gesteld dat personen die in het kader van een Dublinprocedure naar Duitsland worden teruggestuurd geen moeilijkheden ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure om internationale bescherming aan te vragen. (AIDA-rapport pagina 81, There have been no reports of Dublin returnees facing difficulties in re-accessing an asylum procedure or facing any other problems after having been transferred to Germany.).

Als ze al asiel hadden aangevraagd in Duitsland, zijn ze meestal verplicht om terug te keren naar het gebied waaraan ze waren toegewezen tijdens de voormalige asielprocedure in Duitsland. Als hun aanvraag al was afgewezen door een definitieve beslissing, is het mogelijk dat ze bij terugkeer naar Duitsland in preuitzettingdetentie worden geplaatst (AIDA-rapport, pagina 81).

De wet definieert een volgend verzoek (Folgeantrag) als elke aanvraag die wordt ingediend nadat een eerdere aanvraag is ingetrokken of definitief is afgewezen. In het geval van een volgend verzoek voert de BAMF een preliminair onderzoek over de ontvankelijkheid van het verzoek. Enkel wanneer bepaalde voorwaarden voldaan zijn, krijgt de verzoeker opnieuw de legale status van verzoeker en het verzoek om

internationale bescherming zal onderzocht worden in de reguliere asielprocedure (AIDA-rapport, pagina 123-124).

*Volgens het AIDA-rapport hebben verzoekers om internationale bescherming recht op opvang vanaf het moment dat ze om internationale bescherming verzoeken en dit zolang hun procedure loopt (AIDA-rapport, pagina 155). Het rapport vermeldt dat de levensomstandigheden van de opvangvoorzieningen kunnen verschillen van centrum tot centrum en dat ze het voorwerp van kritiek kunnen zijn. In 2022 gingen de omstandigheden in de Duitse opvangcentra in het algemeen achteruit door overbevolking die grotendeels een gevolg was van de oorlog in Oekraïne en de situatie in Afghanistan, ondanks een daling van het aantal verzoeken bleef deze situatie bestaan in 2024 en begin 2025 (AIDA-rapport pagina 177, *The living conditions in many initial reception centres have been criticised by asylum seekers, volunteers and NGOs*). Ondanks de daling in het aantal verzoeken blijven de voorzieningen voor noodopvang die in 2022 in gebruik werden genomen noodzakelijk om iedereen van opvang te kunnen voorzien omwille van een moeilijke doorstroom naar lange-termijn opvang in de deelstaten. Er is ook nog een uitbreiding voorzien van 1000 plaatsen in containers in de loop van 2026 (AIDA-rapport pagina 170-171). We zijn van oordeel dat bovenstaande niet leidt tot het besluit dat de Duitse opvangvoorzieningen dermate structurele tekortkomingen kennen dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.*

We beamen dat het AIDA-rapport kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Duitsland. We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Duitse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Het AIDA-rapport leidt niet tot het besluit dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen in Duitsland dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Duitsland worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”

Verzoeker slaagt er met zijn algemeen betoog niet in een begin van bewijs aan te leveren van een schending van artikel 3 van het EVRM in geval van terugkeer naar Duitsland als Dublin-terugkeerder. De rapporten die hij aanhaalt in zijn middel en waarnaar hij de weblinks vermeldt, leiden geenszins tot de conclusie dat er in Duitsland sprake zou zijn van foltering of van onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van voormeld artikel.

Verzoeker toont met zijn betoog *prima facie* niet aan dat hij, als verzoeker om internationale bescherming bij overdracht naar Duitsland, zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM omwille van fundamentele en structurele tekortkomingen in de opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming aldaar. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij ernstig, afdoende en genoegzaam onderzocht heeft of verzoeker, als verzoeker om internationale bescherming en Dublin-terugkeerder, bij zijn overdracht naar Duitsland zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen, hetzij omwille van zijn persoonlijke omstandigheden, hetzij omwille van ernstige en/of structurele gebreken of tekortkomingen in de opvangomstandigheden of asielprocedure.

Waar verzoeker ten slotte onder verwijzing naar verschillende persartikels kritiek uit op de positie van Duitsland ten opzichte van verzoekers om internationale bescherming uit Gaza, stipt de Raad aan dat verzoeker niet uit Gaza afkomstig is zodat dit deze verwijzing niet dienstig is en iedere ernst ontbeert.

In het verzoekschrift wijst verzoeker er verder op dat hij heeft verklaard familie in België te hebben, meer bepaald zijn moeder en twee zussen en dat hiermee niet voldoende rekening werd gehouden door de verwerende partij. Het klopt dat verzoeker heeft aangegeven dat zijn moeder, alsook één van zijn meerderjarige zussen in België wonen. Van zijn andere meerderjarige zussen gaf hij evenwel aan dat zij in Spanje en Nederland verblijven en verder liet hij optekenen dat hij een meerderjarige broer in Nederland heeft alsook één in België (administratief dossier, ‘verklaring DVZ’ d.d. 23 januari 2026, punt 19). Gevraagd waarom hij in België een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, haalde hij aan dat dit was omdat zijn moeder hier is (*ibid.*, punt 37). Verzoeker brengt geen concrete elementen aan die afbreuk vermogen te doen aan volgende beoordeling in de bestreden beslissing, waarbij wel degelijk rekening is gehouden met zijn individuele situatie:

“Tijdens het persoonlijk onderhoud werd de betrokkene gevraagd naar de specifieke reden(en) waarom hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België. Verder werd er ook gevraagd of de betrokkene omwille van omstandigheden van opvang en/of behandeling bezwaar heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. De betrokkene stelt een verzoek

om internationale bescherming in België ingediend te hebben omdat zijn moeder in België is. De betrokkene uit bezwaar tegen een overdracht aan Duitsland omdat hij er een negatieve beslissing ontving.

Het komt betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn asielaanvraag dient te worden behandeld. Dat de betrokkene naar België kwam omdat zijn moeder hier is, doet geen afbreuk aan de verantwoordelijkheid van Duitsland. Verordening 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat.

Wat betreft de verklaringen dat zijn moeder zich in België bevindt (DVZ, vraag 13 & 21) dient te worden opgemerkt dat betrokkene wettelijk gehuwd en meerderjarig is. Betrokkene maakt als dusdanig geen deel uit van het gezin van zijn moeder, zoals bepaald in de definitie van gezinsleden in art. 2.g van de Dublin-III-Verordening. Op basis van het voorgaande en rekening houdende met het expliciete terugnameakkoord van de Duitse autoriteiten is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening derhalve niet aan de orde.

(...)

De betrokkene geeft zelf aan dat zijn moeder reeds een negatieve beslissing ontving en dus geen legaal verblijf in België heeft. Het vragen van internationale bescherming om bij zijn moeder te kunnen blijven wordt gezien als een oneigenlijk gebruik van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Deze procedure heeft immers tot doel om met de toepassing van de Vluchtelingenconventie van Genève bescherming te bieden aan mensen die hun land omwille van een gegronde vrees voor vervolging, zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie van Genève, zijn ontvlucht en dit omwille van één van de motieven van de Vluchtelingenconventie of om mensen bescherming te bieden die in hun land van herkomst een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Gezinshereniging is een mogelijkheid voor personen die een wettelijk statuut hebben in een lidstaat.”

Verzoeker toont niet aan dat deze motieven feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk zijn.

Met betrekking tot zijn in België verblijvende familieleden, stipt de Raad vervolgens aan dat verzoeker verklaarde dat hij een goede band met zijn moeder, broer en zus heeft, dat zij hem niet hielpen toen hij wel en zij nog niet in Europa waren en dat hij momenteel niet door hen wordt geholpen en dat hij die hulp niet nodig heeft (*ibid.*, punt 24). Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker, zo weze herhaald, een onderscheiden brief van zijn zus en broer met daarbij gevoegd een kopie van hun verblijfstitels (stukken 3 en 4 bij verzoekschrift). De hierin opgenomen afhankelijkheidsverklaringen staan evenwel diametraal tegenover wat verzoeker tijdens zijn Dublin-interview liet optekenen over de hulp die momenteel niet aangewezen is en ook niet geboden wordt. Bovendien brengt verzoeker hiermee en verder wederom geen concrete elementen aan die afbreuk vermogen te doen aan volgende pertinente overwegingen van de bestreden beslissing:

“Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke Lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere Lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Duitsland verantwoordelijk werd voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene en dat Duitsland België niet vroeg het verzoek van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We benadrukken hierbij dat de tussen betrokkene en zijn moeder bestaande familierelatie niet onder de bepalingen valt van bovenstaande artikels, cfr. “kind, broer, zus of ouder”. Het kan uiteraard aangenomen worden dat een integratie bevorderd kan worden door het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België te behandelen, toch weegt dit element niet zwaar genoeg om een afdoende afhankelijkheidsband aan te nemen of om desbetreffend over te gaan op een toepassing van artikel 16(1) van Verordening 604/2013.”

Het tweede, derde en vierde onderdeel van het enig middel is niet ernstig. Een schending van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest wordt *prima facie* niet aangetoond.

2.3.3.9. Het blijkt dus niet dat de verwerende partij op onzorgvuldige, ondeugdelijk gemotiveerde of kennelijk onredelijke wijze heeft besloten dat de overdracht aan Duitsland geen reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest met zich meebrengt, noch op individuele gronden noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming of de opvangvoorzieningen in Duitsland. Een schending van deze artikelen kan dan ook niet worden vastgesteld.

Verzoeker kan op het eerste gezicht niet overtuigen dat de verwerende partij bij het nemen van het bestreden overdrachtsbesluit is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of dat zij hierbij op onzorgvuldige of kennelijke onredelijke wijze tot haar beoordeling is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt *prima facie* niet aangetoond.

2.3.3.10. In een vijfde en laatste onderdeel van het enig middel geeft verzoeker een uitgebreide theoretische uiteenzetting over het hoorrecht en de rechten van verdediging en betoogt hij dat hij, conform artikel 5.6 van de Dublin III-Verordening, in het bezit dient gesteld te worden van een schriftelijke samenvatting met ten minste de belangrijkste informatie die hij tijdens het onderhoud heeft verstrekt. Hij oppert voorts recht te hebben op een effectief rechtsmiddel in de zin van artikel 47 van het Handvest, hekelt dat hij tijdens zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet werd bijgestaan door een raadsman en wijst erop dat hij bijzonder oud en kwetsbaar is. Verzoeker verwijst ook naar artikel 6, § 5, van de wet van 11 april 1994 inzake de openbaarheid van bestuur en stipt aan dat een kopie van het onderhoud pas na dertig dagen zou worden meegedeeld, wat te laat is en waardoor de rechten van verdediging geschonden worden.

De Raad merkt op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake een overdrachtsbesluit, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

Verzoeker haalt in het verzoekschrift op geen enkele wijze elementen aan die hij niet zou hebben kunnen vertellen. Bijgevolg zijn er geen elementen aanwezig die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de procedure.

Waar verzoeker verwijst naar artikel 5.6 van de Dublin III-Verordening en artikel 47 van het Handvest, wordt het volgende opgemerkt.

Artikel 47 van het Handvest betreft het recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht. De Raad wijst erop dat uit de arresten van het Grondwettelijk Hof blijkt dat de procedures bij uiterst dringende noodzakelijkheid voldoen aan de vereisten van een effectief rechtsmiddel, zoals gewaarborgd door artikel 13 van het EVRM en beschreven in de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. De procedures bij de Raad inzake de uiterst dringende noodzakelijkheid kennen thans een automatisch schorsend karakter, zowel tijdens de beroepstermijn als totdat de Raad uitspraak heeft gedaan, en maken een aandachtige, volledige en strikte controle van een individuele situatie mogelijk nu wordt voorzien in een *ex nunc* onderzoek (zie in deze zin GwH 17 september 2015, 111/2015; GwH 11 juni 2015, 89/2015 en GwH 27 januari 2016, nr. 13/2016).

Artikel 5 van de Dublin III-Verordening betreft het persoonlijk onderhoud dat wordt afgenomen van een verzoeker om internationale bescherming en punt 6 van dit artikel schrijft voor dat een schriftelijke samenvatting van dit onderhoud wordt bezorgd aan de verzoeker en/of de juridisch adviseur of raadsman en dat deze tijdig toegang hebben tot de samenvatting. Hierboven werd reeds uiteengezet dat huidige procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid een aandachtige, volledige en strikte controle van een individuele situatie mogelijk maakt nu wordt voorzien in een *ex nunc* onderzoek. Indien verzoeker en zijn raadsman van mening waren dat zij in een kortere tijdspanne dan de dertig werkdagen voorzien door de wet van 11 april 1994 inzake de openbaarheid van bestuur, inzage moesten hebben in het verslag van dit persoonlijk onderhoud, stond het hen vrij inzage te vragen in het administratief dossier aan de Dienst Vreemdelingenzaken (uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat verzoekers raadsman dit gedaan heeft of dat hem dit geweigerd zou zijn). Tevens kunnen zij bij de Raad voor de zitting in deze procedure inzage krijgen in het administratief dossier, waarin dit persoonlijk onderhoud zich bevindt. Daarbij komt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat hierin *in casu* reeds een weergave wordt gegeven van verzoekers verklaringen, zodat verzoeker bij het opstellen van huidig verzoekschrift reeds een zicht had op wat hij verklaard had en dit in zijn verzoekschrift kon betrekken. De Raad herhaalt dat verzoeker in het verzoekschrift geen elementen aanhaalt die hij niet zou hebben kunnen vertellen maar die hij wel wenste te vertellen, zodat er bijgevolg geen elementen zijn die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de procedure.

Verzoeker toont tot slot niet aan dat er een wettelijke verplichting is dat een verzoeker om internationale bescherming tijdens zijn Dublin-interview wordt bijgestaan door een raadsman, dit is alleszins niet voorzien in artikel 5 van de Dublin III-Verordening. Ten overvloede voegt de Raad toe dat geheel niet kan worden aangenomen dat verzoeker, die momenteel 25 jaar oud is, bijzonder oud is of dat hij op basis van een bijzondere kwetsbaarheid niet zelfstandig kon worden gehoord.

Dit onderdeel van het enig middel is *prima facie* niet ernstig.

2.3.3.5. Het enig middel is niet ernstig.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig februari tweeduizend zesentwintig door:

V. SERBRUYNS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

E. VAN DER WEL, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VAN DER WEL

V. SERBRUYNS